

քանի մը րաջլ կը յառաջէ, կը գրկէ հրա-
ցանը և կը կրակէ: Գազանը ճշդիւ ուսն
հարուածեալ գետին կը տապալի: Երկրոր-
դը միւս վեց ընկերներուն զնդակներէն
զարնուած կը կործանի:

Դեռ ամենուն մտքին մէջ կենդանի է
Պրիւքսէի մէջ պատահած ոճիւրի փորձը:
Ով որ տեսած է Սամայրդոյ Սամոյիոյ
իշխանը, նպատակը այդ յուզիչ արկածին՝
գծուարաւ կրնայ զաղափար մը կազմել
անոր անվրդով խաղաղութեան մասին:
Մարտախոշոջ գնդակները հագիւ քսան մեղր
հեռաւորութենէ արձակուած էին: Յիբաւի
արձակողը պաշարուած և անկարողու-
թեան մատնուած էր, սակայն անհաւա-
նական շէր որ ուրիշ դաւաճիցներ ալ
զանութենէն թաքստնայ՝ օգոտելու համար
շփոթութենէն: Իշխանին հետեւորդներուն
մէջ այս կտակածը ծնաւ անմիջապէս, զոր
ուզեցին նշանացի յայտնել, իշխանը երե-
ւակայեց որ կ'ուզէին հանդէսը փութա-
ցնել, և ինքն ալ՝ առանց խօսելու՝ պա-
տասխանեց ուսերը թօթուելով, որ ըսել

էր «Որո՞նք փոյթը»: Եւ հանդիսաւոր դան-
դաղութեամբ իրեն պատուադիր գինուոր-
ներուն առջեւէն անցաւ, որոշուեցով պիւ-
նիքական յաղթական դրօշը, մինչդեռ ժո-
ղովուրդը անզուպ հիացմամբ կը գոչէր.
«Կեցցէ՛ մեր իշխանը»:

Երբ այսպէս կը փակենը երկու նոյն
հոգիով և նոյն զգացմամբ ապրած սրտե-
րու մանկութեան հորիզոնները, մենք խո-
րին ուրախութիւն կը զգանք նշմարելու
խտալական ժողովրդին երջանկութեան նոր
դար մը, ու սիրով կը մասնակցինք բաժ-
նելու այս հիւրընկալ ազգին բոլոր յոյ-
սերն ու փառքերը:

Մանաւանդ երբ Սամոյիոյ տունը կըը-
կին կերպով կապուած է մեզ հայերուս,
մին որպէս երբեմն տնտղոսաւոր թագաւոր
Հայաստանի, միւսը որպէս ամենաջերմ
պաշտպան և սիրող այն մենաւոր կղզե-
կին որ 200 տարի է կը վայելէ Խտալիոյ
անյաղթ դրօշին շուրին տակ խաղաղու-
թիւն, բարգաւաճում:

Հ. Դ. Վ. ՍԵՐՈՒՆԵԱՆ

Ե Գ Բ Ե Ս Ս Ե Ռ Ե Ն Ե Ս

Երբ Ես մեռիմ՝ զիս թաղեցէք
Մեր հինաւորաց ձիթենուոյ տակ.
Նահապետին շուշն անուշակ
Աբրտիս զըպչի թող չարունակ:

Թող լըճակիս մարմանդ փամին
Յուշիկ յուշիկ վըրաս սահի,
Իմ չըտեսած Հայաստանին
Հօսկ իմ կարօտ հոգիս տանի:

Ամէն փափագ թող վախճանի
Գերեզմանիս մութ դըրան քով.
Քաղցրիկ հանգիւս, Վենետիկի՝
Դէմքըս ծածկած ձիւրանիով:

Ես չեմ ուզեր ոչ վարդ ոչ լաց,
Զիս թաղեցէք լուս խոկումով.
Խաչ մը պարզուկ կուճքիս սեղմած,
Նընջեմ խաղաղ, յառնեմ փառքով:

Հ. Վ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԵԱՆ